

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

เรื่อง ความปลอดภัยในการทำงานก่อสร้าง

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๒ (๗) แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๐๓ ลงวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๑๕ กระทรวงมหาดไทย จึงกำหนดสวัสดิการเกี่ยวกับสุขภาพ อนามัยและความปลอดภัยสำหรับลูกจ้างไว้ดังต่อไปนี้

ความทั่วไป

ข้อ ๑ ในข้อกำหนดนี้

“งานก่อสร้าง” หมายความว่า การประกอบการเกี่ยวกับการก่อสร้าง อาคาร สนามบิน ทางรถไฟ ทางรถราง ท่าเรือ ทางน้ำ ถนน การโทรเลข โทรศัพท์ ไฟฟ้า แก๊ส หรือประปา และหมายความรวมถึง การต่อเติม ซ่อมแซม ซ่อมบำรุง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคารหรือสิ่งก่อสร้างนั้น ๆ ด้วย

“อาคาร” หมายความว่า อาคารตามความหมายที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการก่อสร้างอาคาร

“นั่งร้าน” หมายความว่า ที่ปฏิบัติงานที่ยกสูงจากพื้นดิน ซึ่งติดตั้งไว้เป็นการชั่วคราวสำหรับเป็นที่รองรับผู้ปฏิบัติงาน หรือวัสดุการก่อสร้าง

“นั่งร้านเสาเรียงเดี่ยว” หมายความว่า นั่งร้านซึ่งมีที่ปฏิบัติงานเป็นคานยึดติดกับเสาตอกตั้งแถวเดียว มีความสูงจากพื้นรองรับถึงคานสำหรับปฏิบัติงานทาสี ไม่เกินเจ็ดเมตร

“นายจ้าง” หมายความว่า ผู้ซึ่งตกลงรับลูกจ้างเข้าทำงาน โดยจ่ายค่าจ้างให้ และหมายความรวมถึง ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ทำงานแทนนายจ้าง ในกรณีที่นายจ้างเป็นนิติบุคคล หมายความว่าผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคลนั้น และหมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้ทำงานแทนผู้มีอำนาจกระทำการแทนนิติบุคคล

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ผู้ซึ่งตกลงทำงานให้แก่ นายจ้างเพื่อรับค่าจ้าง ไม่ว่าจะเป็นผู้รับค่าจ้างด้วยตนเองหรือไม่ก็ตาม และหมายความรวมถึงลูกจ้างประจำและลูกจ้างชั่วคราว แต่ไม่รวมถึงลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานบ้าน

“ลูกจ้างประจำ” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งนายจ้างตกลงจ้างไว้เป็นการประจำ

“ลูกจ้างชั่วคราว” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งนายจ้างตกลงจ้างไว้ไม่เป็นการประจำเพื่อทำงานอันมีลักษณะเป็นครั้งคราว เป็นการจร หรือเป็นไปตามฤดูกาล

ข้อ ๒ ข้อกำหนดเกี่ยวกับสุขภาพอนามัย และความปลอดภัยที่กำหนดไว้ต่อไปนี้เป็นมาตรฐานขั้นต่ำที่จะต้องปฏิบัติเท่านั้น

หมวด ๑

งานนักร้าน

ข้อ ๓ งานก่อสร้างที่ต้องมีนักร้าน นายจ้างจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ทั่วไป ดังต่อไปนี้

(๑) นั้ร่ำนที่สู้งกว่าสองเมตร ต้องมีรั้วกั้นตัก โดยการช้ดด้วยสลักเกล็วค้ำยัน หรือวิธีอื่นที่ม้ันคงกว่า ม้ีความสูงไม่น้อยกว่าเก้ำสิบเซนติเมตร และไม่เกินหนึ่งเมตรสิบเซนติเมตร วดจกที่ปฏิบัติงำนตลอดแนวยวอนอกนั้ร่ำน เว้นแต่เฉพาะช่วงที่จำเป็นเพื่อขนถ่ายสิ่งของ

(๒) นั้ร่ำนจะต้องมีการช้ดโยง หรือค้ำยันกับตัวอาคาร เพื่อบ่งกั้นมิให้เซหรือล้ม

(๓) นั้ร่ำนจะต้องสามารถรับน้ำหนักได้ไม่ต่ำกว่าสี่เท้ำของน้ำหนักที่ใช้งานสำหรบนั้ร่ำนที่สร้างด้วยไม้ และไม่ต่ำกว่าสองเท้ำสำหรบนั้ร่ำนที่สร้างด้วยโลหะ

(๔) นั้ร่ำนที่สร้างด้วยไม้ จะต้องใช้ไม้ที่ไม่ผุเปื่อย ไม้มีรอยแตกร้าว หรือความชำรุดอื่น ๆ ที่จะทำให้ไม้ขาดความแข็งแรงทนทาน และจะต้องมีโมดูลัสแตกร้าวไม่ต่ำกว่าห้าร้อยกิโลกรัมต่อตารางเซนติเมตร

(๕) นั้ร่ำนที่สร้างด้วยไม้ จะต้องใช้ตะปูขนาดและความยาวเหมาะสม และจะต้องตอกให้ม้ีจำนวนเพียงพอ สำหรบข้อต่อหนึ่งๆ เพื่อให้มีความม้ันคงแข็งแรง การตอกตะปู จะตอกตะปูในลักษณะรับแรงถอนโดยตรงมิได้ และต้องตอกตะปูให้สุดความยาวของตะปู เมอร่อนงำร่นออก จะต้องถอนตะปูจกไม่นั้ร่ำนหรือตีพับให้หมด

(๖) นั้ร้ำนจะต้งตดตงซึนไปจากพื้นดินหรือสั้รองรับ
ที่ม่ควมม่ก

(๗) นั้ร้ำนที่ม่การกว้ำนว้ตลุซึนลง จะต้งจัดให้ม่การ
บ้องกั้ไม่ให้ว้ตลุกระแทกนั้ร้ำนในระหว้ำนนำว้ตลุซึนลงได้

(๘) ถ้ำนั้ร้ำนส่วนใดเกิดควมซ้ารุด หรือน้าจะเป็น
อันตรายต้อการใช้นั้ร้ำนนั้ ต้งทำการซ่อมแซมท้ันที่ และห้ามมิให้
ผู้ใดใช้นั้ร้ำนนั้จนกว่าจะซ่อมแซมเสร็จ

(๙) ในกรณีต้งม่การทำงานบนนั้ร้ำน ในขณะเดียวกัน
หลายซึ้น ต้งจัดให้ม่สั้บ้องกั้มิให้เป็นอันตรายต้อผู้ซ้งทำงานที่อยู่
ซึ้นล่างได้

(๑๐) เมื่อเลิกปฏิบัติงานแต่ละวัน จะต้งมิให้ม่ขยะ
มูลฝอย เครื่องมือ เครื่องใช้ หรือว้ตลุต้่าง ๆ อยู่นนั้ร้ำนนั้

(๑๑) ในกรณีที่ม่พวย หรือลมแรงกว่าสภาพปกติ หรือ
ในกรณีที่พื้นนั้ร้ำนลั้ หรือม่ว้ตลุต้่าให้ลั้จับอยู่ ห้ามมิให้ใช้ลูกจ้าง
ผู้ใดทำงานบนนั้ร้ำนนั้

(๑๒) ในกรณีที่ใช้โซดาไฟ (โซเดียมไฮดรอกไซด์) ทำ
ควมสะอาดอาคาร

ห้ามมิให้ใช้นั้ร้ำนที่ท้่าด้วยไม้ไผ่

เชือกที่โซ่ ที่ถูกละดาไฟแล้วต้งกั้ต้อออกจากการใช้งาน

ท้ันที่

ถ้าเป็นนั้ร่ำนที่ม้ระดับสูงกว่่าสืบห้่าเมตรซึ้น ไปให้้ใช้ลวด
สลึงแทนเชือกในการส่งสิ่งของ

ข้อ ๔ นอกจากจะต้งปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ทั่วไป ตามข้อ ๓
แล้ว หากนั้ร่ำนนั้นมิได้ทำตามแบบซึ่งออกโดยวิศวกรโยธา ซึ่ง ก.ว.
รับรองแล้ว นั้ร่ำนนั้นจะต้งเป็นไปตามที่กำหนดไว้ ดังต่อไปนี้

(๑) นั้ร่ำนเสาเรียงเดี่ยว

ก. ถ้าใช้ไม้ไผ่ทำนั้ร่ำน ไม้ไผ่ทุกลำจะต้งมีขนาด
เส้นผ่าศูนย์กลางไม่ต่ำกว่าหกเซนติเมตร วัดตรงกลางท่อน การต่อไม้ไผ่
ให้ต่อทาบมีความยาวของส่วนที่ทาบกันไม่น้อยกว่่าหนึ่งเมตร มัดให้ติด
กันด้วยวิธีขันชะเนาะไม่น้อยกว่่าสองเปลาะ เชือกหรือปอที่ใช้สำหรับ
ผูกลำไม้ไผ่ จะต้งเป็นเชือกหรือปอใหม่ มีความเหนียวพอสมควร
และจะต้งมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางไม่น้อยกว่่าสองเซนติเมตร

การต้งเสาไม้ไผ่ ให้ต้งห่างกันไม่เกินกว่่าหนึ่งเมตรห้าสิบ
เซนติเมตร ไม้ไผ่ที่ใช้ทำคาน ให้ผูกติดกับเสาทุกต้น เมื่อต้งเสาให้ใช้
ไม้ไผ่ทะแยงมุมไม่เกินสี่สืบห้่าองศา กับแนวราบ โดยให้มัดยึดโยงกับเสา
ทุกต้น สลับพื้นปลาดลอดแนว แล้วให้ใช้ไม้ไผ่ผูกยึดนั้ร่ำน กับเสา
สมอฝั่งดิน โดยมีระยะห่างกันไม่เกินสี่เมตรห้าสิบเซนติเมตร

ซึ้นของนั้ร่ำนแต่ละซึ้นจะมีระยะห่างกันเกินกว่่าสองเมตร
มิได้

ข. ถ้าใช้ไม้ชนิดอื่นทำนั้ร่ำน ไม้ทุกซึ้นจะต้งมีขนาด
พื้นที่หน้าตัดไม่น้อยกว่่าสี่สืบห้่าองศาเซนติเมตร และมีหน้าแคบไม่น้อย

กว่าสามเซนติเมตร ระยะห่างของเสาและระยะระหว่างชั้นของ
 ฝ้าร้าน ให้จัดทำเช่นเดียวกับฝ้าร้านไม้ไผ่ และใช้ตะปูเป็นเครื่องยึด
 ฝ้าร้าน

ก. ฝ้าร้านประเภทนี้ จะใช้รับน้ำหนักเกินกว่าน้ำหนัก
 ผู้ปฏิบัติงานและวัสดุเบาที่จะนำมาใช้งานมิได้

(๒) ฝ้าร้านสำหรับงานก่อสร้างอาคาร สูงไม่เกินสองชั้น
 หรือไม่เกินเจ็ดเมตร

ก. ถ้าใช้ไม้ไผ่ทำฝ้าร้าน ไม้ไผ่ทุกลำจะต้อง มีขนาด
 เส้นผ่าศูนย์กลางไม่ต่ำกว่าหกเซนติเมตรวัดตรงกลางท่อน การต่อไม้ไผ่
 ให้ทาบต่อมีความยาวของส่วนที่ทาบกั้นไม่น้อยกว่าหนึ่งเมตร โดยมีด
 ให้ติดกันด้วยวิธีขันชะเนาะ ไม่น้อยกว่าสองเพลาะ เชือกหรือปอที่ใช้
 สำหรับผูกลำไม้ไผ่ จะต้องเป็นเชือกหรือปอใหม่ มีความเหนียวพอ
 สมควร และต้องมีขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางไม่น้อยกว่าสองเซนติเมตร

การตงเสาไม้ไผ่ ให้ตั้งห่างกันไม่เกินหนึ่งเมตรห้าสิ
 เชนติเมตรเป็นสองแถว โดยใช้ไม้ไผ่ผูกเป็นคาน ยึดกับเสาทุกต้น
 ทั้งสองข้าง ตงสำหรับรองรับพื้นให้ใช้ไม้คร่าซึ่งมีพื้นที่หน้าตัดไม่น้อย
 กว่าสี่สิบสี่ตารางเซนติเมตรผูกติดกับคานไม้ไผ่ ในระยะห่างกันไม่เกิน
 ห้าสิบเซนติเมตร ไม้ที่ใช้ปูฝ้าร้านให้ใช้ไม้ที่มีความหนาไม่น้อยกว่า
 สองเซนติเมตรยึดติดตงให้แน่น

เมื่อตั้งเสาและผูกคานแล้ว ให้ใช้ไม้ไผ่ผูกทะแยงกับเสา
ทุกต้นโดยทำมุมกับแนวราบ ไม่เกินสี่สิบห้าองศา โดยผูกสลัฟพื้นปลา
ตลอดทั้งแถวหน้าและแถวหลัง

ให้ใช้ไม้ไผ่ผูกยึดนั่งร้านกับส่วนของอาคารซึ่งแข็งแรงพอ
หรือผูกยึดกับเสาสมอฝังดิน แต่จะห่างกันเกินกว่าสี่เมตรห้าสิบเซนติเมตร
มิได้

ชั้นของนั่งร้านแต่ละชั้น จะมีระยะห่างกันเกินกว่าสองเมตร
มิได้

ข. ให้จัดทำราวกันตก โดยใช้ไม้ไผ่ผูกติดกับเสาตามแนว
นอนระยะความสูงจากพื้นนั่งร้านแต่ละชั้น ไม่ต่ำกว่าเก้าสิบเซนติเมตร
และสูงไม่เกินหนึ่งเมตรสิบเซนติเมตรทุกชั้นของนั่งร้าน

ค. ให้ใช้ผ้าใบ สังกะสี ไม้แผ่น หรือวัสดุอื่นที่คล้ายกัน
ปิดโดยรอบของนั่งร้านทั้งแนวตั้งและแนวนอน ตามขนาดของนั่งร้าน

ง. นั่งร้านประเภทนี้ จะใช้รับน้ำหนักเกินกว่าหนึ่งร้อย
ห้าสิบกิโลกรัมต่อตารางเมตรมิได้

(๓) นั่งร้านสูงกว่าประเภท (๒) แต่ไม่เกินสิบสองเมตร

ก. จะต้องใช้เสาไม้ที่มีพื้นที่หน้าตัดไม่น้อยกว่าสามสิบสาม
ตารางเซนติเมตร และหน้าแคบไม่น้อยกว่าสามเซนติเมตร การตั้งเสา
แต่ละต้นห่างกันไม่เกินสองเมตร โดยตั้งเป็นสองแถว และระยะระหว่าง
แถวคู่ เสาจะต้องห่างกันไม่น้อยกว่าห้าสิบเซนติเมตร และไม่เกินเจ็ด
สิบห้าเซนติเมตร เสาไม้จะต้องตั้งให้ได้ค้ำกับพื้นดิน การต่อเสาไม้

ทุกแห่ง จะต้องต่อด้วยวิธีชนกันและมีไม้ทาบรอยชนนั้นทั้งสองด้าน ไม้ทาบต้องมีพื้นที่หน้าตัดไม่น้อยกว่าหน้าตัดของเสา และมีความยาวไม่น้อยกว่าหกสิบเซนติเมตร

ไม้ที่ใช้ทำคาน จะต้องมีพื้นที่หน้าตัดไม่น้อยกว่าสามสิบสาม ตารางเซนติเมตร ไม้ดังกล่าวจะต้องมีหน้าแคบไม่น้อยกว่าสามเซนติเมตร และมีหน้ากว้างไม่น้อยกว่าเก้าเซนติเมตร ระยะห่างของคานแต่ละชั้นไม่เกินสองเมตร การต่อคานให้ต่อที่เสา คานให้ยึดติดกับเสา และจะต้องมีพุกรับทุกแห่ง

ไม้ที่ใช้ทำตง จะต้องมีพื้นที่หน้าตัดไม่น้อยกว่าสี่สิบสี่ ตารางเซนติเมตร หน้าแคบไม่น้อยกว่าสามเซนติเมตร ระยะห่างของตงแต่ละอันไม่เกินห้าสิบเซนติเมตร และตงทุกอันจะต้องยื่นปลายออกจากคานไม่น้อยกว่าสิบเซนติเมตร โดยยึดให้ติดกับคานทุกแห่ง

ไม้ที่ใช้ทำค้ำยัน จะต้องมีความหนาไม่น้อยกว่าไม้ที่ใช้ทำตง จากพื้นดินสูงขึ้นไปได้โดยตลอด เป็นรูปสลับพื้นปลา และทะแยงมุมสี่สิบห้าองศาถึงหกสิบองศา

พื้นนั่งร้านให้ใช้ไม้ที่มีความหนาไม่น้อยกว่าสองเซนติเมตร ปูทับตง รอยต่อของพื้นจะต้องปูชนและให้เสริมตงรับปลายของพื้น ทุกแห่งที่มีการต่อแล้วยึดกับตงให้แน่น

การยึดนั่งร้านติดกับอาคาร คานหรือเสาคอนกรีต รอบนอกของอาคารให้ฝังเหล็กกลม ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางหกมิลลิเมตร ร้อยทะลุพื้นผิวคอนกรีตไม่น้อยกว่าสามสิบเซนติเมตร และมีระยะห่างกัน

ไม่เกินสองเมตร เหล็กกลมดักกล่าวให้ปล่อยไหลไว้ เพื่อยึดเสาน้ำร่ำน
โดยรอบอาคาร และให้จัดทำไม้ค้ำยันป้องกันน้ำร่ำนล้มเข้าหาอาคาร
ทุกระยะชั้นของอาคาร

อุปกรณ์ที่ใช้ยึดน้ำร่ำน ให้ใช้ตะปูที่มีความยาวพอเหมาะ
หรือสลักเกลียวยึดทุกจุด

ต้องทำบันไดขึ้นน้ำร่ำนไว้ภายในน้ำร่ำน โดยใช้ไม้ขนาด
ไม่น้อยกว่าสามเซนติเมตรคูณเจ็ดเซนติเมตร ตีเป็นลูกชั้นบันได ระยะ
ของลูกชั้นบันได ห่างกันไม่เกินห้าสิบเซนติเมตรต่อชั้น บันไดแต่ละชั้น
จะต้องทำให้เยื้องกันแต่ไม่เกินสิบเมตร

ข. ให้จัดทำราวกันตก โดยใช้ไม้ขนาดไม่น้อยกว่าสาม
เซนติเมตรคูณเจ็ดเซนติเมตร ติดตั้งเครื่อด้านในของเสาโดยรอบน้ำร่ำน
ราวดักกล่าวต้องสูงไม่น้อยกว่าเก้าสิบเซนติเมตร และไม่สูงกว่าหนึ่งเมตร
สิบเซนติเมตร

ค. ให้ใช้ผ้าใบ สังกะสี ไม้แผ่น หรือวัสดุอื่นที่คล้ายกัน
ปิดโดยรอบของน้ำร่ำน ทั้งแนวตั้งและแนวนอน ตามขนาดของน้ำร่ำน

ง. น้ำร่ำนประเภทนี้ จะใช้รับน้ำหนักเกินกว่าหนึ่งร้อย
ห้าสิบกิโลกรัมต่อตารางเมตรมิได้

(๔) น้ำร่ำนที่สูงกว่าประเภท (๓) แต่ไม่เกินยี่สิบเอ็ดเมตร
ให้เป็นไปตาม (๓) ทุกประการ เว้นแต่เสาไม้ ต้องมี
ขนาดไม่น้อยกว่าเจ็ดเซนติเมตรคูณเจ็ดเซนติเมตร และให้เสาตั้งอยู่

ห่างกันไม่เกินหนึ่งเมตรห้าสิบเซนติเมตร การตั้งต้องตั้งให้ เคียงกับพื้นดินทุกด้าน

(๕) นั้ร่ำนที่สู้งกว่ายี่สิบเอ็ดเมตรขึ้นไป จะต้องเป็นไป ตามแบบราชการก่อสร้าง ราชการค่านวม โดยวิศวกรโยธาไม่ต่ำกว่า ชั้นสามัญ ซึ่ง ก.ว. รับรองกำหนด

หมวด ๒

การคุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล

ข้อ ๕ ให้นำจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานช่างไม้สวม หมวกแข็งและรองเท้าพื้นยางหุ้มส้น ตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงาน

ข้อ ๖ ให้นำจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานช่างเหล็กสวม หมวกแข็ง ถุงมือ และรองเท้าพื้นยางหุ้มส้น ตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงาน

ข้อ ๗ ให้นำจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานคอนกรีตสวม หมวกแข็ง ถุงมือยาง หรือวัสดุอื่นที่คล้ายกัน และรองเท้ายางหุ้มแข็ง ตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงาน

ข้อ ๘ ให้นำจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานเกี่ยวกับงานก่ออิฐ ฉาบปูน หรือตกแต่งผิวปูน สวมหมวกแข็ง ถุงมือยาง และรองเท้าพื้นยางหุ้มส้น ตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงาน

ข้อ ๙ ให้นำจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานกรรมกร สวมหมวกแข็ง ถุงมือ และรองเท้าพื้นยางหุ้มส้น ตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงาน

ข้อ ๑๐ ให้นำจ้างจัดให้ลูกจ้างซึ่งทำงานในที่สูงเกินกว่าสี่เมตร ซึ่งมีลักษณะโดดเดี่ยวและไม่มีเครื่องป้องกันอันตราย หรือการป้องกัน

อันตรายเป็นอัน สุขุมเข้มขันนิรภัยและเชือกนิรภัยตลอดเวลาในการทำงาน

ข้อ ๑๑ งานใดที่มีลักษณะไม่เหมาะสมแก่การที่จะให้ลูกจ้างใช้ อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคล ดังที่ระบุไว้ในหมวดนี้ นายจ้างอาจผ่อนผันให้ลูกจ้างระงับการใช้อุปกรณ์นั้นเฉพาะการปฏิบัติงานในลักษณะเช่นว่านั้นเป็นการชั่วคราวได้

ข้อ ๑๒ อุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลตามที่กล่าวไว้ในหมวดนี้ จะต้องให้เป็นไปตามมาตรฐานดังต่อไปนี้

(๑) หมวกแข็ง จะต้องมึ้น้ำหนักไม่เกินสี่ร้อยยี่สิบสี่กรัม ต้องทำด้วยวัสดุที่ไม่ใช่โลหะ และมีความต้านทานสามารถทนแรงกระแทกได้ไม่น้อยกว่าสามร้อยแปดสิบห้า กิโลกรัม ภายในหมวกจะต้องมีรองหมวกทำด้วยหนัง พลาสติก ผ้า หรือวัสดุอื่นที่คล้ายกัน อยู่ห่างผนังหมวกไม่น้อยกว่าหนึ่งเซนติเมตร ซึ่งสามารถปรับระยะได้ตามขนาดศีรษะของผู้ใช้ เพื่อป้องกันศีรษะกระทบกับผนังหมวก

(๒) ถุงมือ ต้องมีความยาวหุ้มถึงข้อมือ มีลักษณะใช้สวมกับนิ้วมือได้ทุกนิ้ว

(๓) ถุงมือยาง ต้องทำด้วยยางหรือวัสดุอื่นที่คล้ายกัน มีความยาวหุ้มถึงข้อมือ มีลักษณะใช้สวมกับนิ้วมือได้ทุกนิ้ว มีความเหนียวไม่ฉีกขาดง่าย และสามารถกันน้ำได้

(๔) รองเท้ายางหุ้มแข้ง ต้องทำด้วยยาง หรือยางผสมวัสดุอื่น เมื่อสวมแล้วมีความสูงไม่น้อยกว่าครึ่งแข้ง สามารถกันน้ำได้

(๕) เข็มขัดนิรภัยและเชือกนิรภัย วัตถุที่ใช้ทำเข็มขัด จะต้องทำด้วยหนังในลอน ผ้าฝ้ายถัก หรือวัตถุดิบที่คล้ายกัน จะต้องมีความกว้างไม่น้อยกว่าห้าเซนติเมตร และสามารถทนแรงดึงได้ไม่น้อยกว่าหนึ่งพันหนึ่งร้อยห้าสิบกิโลกรัม

เชือกนิรภัย จะต้องมีความเหนียวทนแรงดึงได้ไม่น้อยกว่าหนึ่งพันหนึ่งร้อยห้าสิบกิโลกรัม

ข้อ ๑๓ ประกาศกระทรวงมหาดไทยฉบับนี้ ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๑๕

ชูสง่า ฤทธิประศาสน์

รัฐมนตรีช่วยว่าการ ฯ รักษาราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย